

Душан
КОВАЧЕВИЋ

МАРАТОНЦИ
ТРЧЕ ПОЧАСНИ КРУГ

*Радован Трећи // Свемирски змај
// Шџа је џо у људском бићу
шџо ја џера џрема џићу*

ДРАМЕ 1

Copyright © 2018, Душан Ковачевић
Copyright © овог издања 2018, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Садржај

РАДИОНИЦА ПОЗОРИШНИХ ПРИЧА	9
Праисторија једне представе	9
Учење монолога, дијалога и разговора	14
Књиге, радио-драме, неколико позоришних представа и један биоскоп у граду моје младости . . .	19
Ученик и учитељ писања позоришних прича	23
Шта сам покушао да „научим“ своје студенте током краћег боравка на академији преименованој у Факултет драмских уметности	31
Одмах се враћам	37
МАРАТОНЦИ ТРЧЕ ПОЧАСНИ КРУГ	41
РАДОВАН ТРЕЋИ	123
СВЕМИРСКИ ЗМАЈ	195
ШТА ЈЕ ТО У ЉУДСКОМ БИЋУ ШТО ГА ВОДИ ПРЕМА ПИЋУ	239
О <i>јисцу</i>	303

РАДИОНИЦА ПОЗОРИШНИХ ПРИЧА

ПРАИСТОРИЈА ЈЕДНЕ ПРЕДСТАВЕ

Једног дана, једне ноћи, пре тридесет и шест хиљада година, у пећину су се вратила три ловца. Била је зима и пећину је обасјавао пламен ватре, ухваћене и пренете у скровиште после шумског пожара, изазваног варницом грома.

Ловце је сачекало двадесетак рођака, већином стараца, жена и деце. И уместо очекиване ловине чули су страшну причу – драму о страдању двојице младих ловаца. Повратници су извесно време ћутали и грејали се, а онда су почели причу и игру – показивали су шта се догодило у близини залеђеног планинског језера. Један је опонашао звер коју су ловили – кретао се на прстима придигнутих руку, а друга двојица прилазила су му и удаљавала се, нападајући га копљима и крицима, све док се звер није нагло окренула и уз урлик ударцима шапа усмртила младе људе.

Племе је слушало и гледало драму са ужасом; старци су ћутали, жене нечујно плакале и смиривале децу, уплашену покретима ловца у лику звери и крицима друге двојице, док су показивали како су се млади ловци храбро борили, али је звер била јача.

Кад су завршили игру, ловци су сели покрај ватре и гледали у пламен, ћутећи сатима.

И племе је занемело од ужаса који се догодио у близини залеђеног језера, дан хода од пећине.

Да се тај трагични лов не би заборавио и да би заувек остало сећање на двојицу страдалих младића – ловаца, племенски старешина је на зиду пећине нацртао све што је чуо и у игри видео.

Следећих дана цртеж је оживео бојама сокова биљка, помешаних с минералима, млевеним у удубљењима стена око пећине.

Тако је настала једна од првих сценских слика – записа, приказа, ПЛАКАТА о трагичном догађају, драми – ПРЕДСТАВИ, одиграној пред публиком – ПЛЕМЕНОМ, у праисторијском позоришту – ПЕЋИНИ, под осветљењем – ВАТРОМ, са петим чином – КАТАРЗОМ, кад је већина „гледалаца“ заплакала и кришом брисала сузе.

Међутим, није увек све било тако тужно, страшно и трагично.

Једном приликом, неколико месеци раније, племе је гледало представу са срећним крајем, кад су та два млада ловца побегла пред нападом гризлија и касније га сачекала у кањону и убила стенама.

И сви су се смејали и плакали од смеха док су гледали младе ловце који су им игром показивали како су

вриштали од страха, верући се уз литицу пред канџама звери која је покушавала да их ухвати за ноге.

Од тог давног догађаја, записаног на зиду пећине, од драме страдања ловаца, испричане и одигране пред племеном осветљеним ватром, па до синоћне представе у неком од данашњих позоришта, прошле су, мерено нашим животима, хиљаде и хиљаде година...

А заправо, то је било пре неколико дана, то је било јуче, синоћ, по часовнику међу звездама.

Шта се променило током хиљада година „приказивања“ једног стварног или – видећемо, можда измишљеног догађаја?

У суштини – ништа.

У самој суштини, у одигравању приче, драме – ништа.

У форми – много тога, и, готово, ништа.

Форма је подела историје позоришта на периоде, епохе, времена, правце, владаре круне или пера.

Форма „уситњавања“ драме нашег страха од живота, тако често описаног као страх од смрти.

Наша драма одувек је иста; предвидљива и тешко излечива. Лечи се катарзом, као што се ујед змије лечи змијским отровом.

У причи о несрећи два млада ловца постоји нешто налик и на „уметност“.

Шта се у суштини променило у историји „приказивања“ једног стварног или ИЗМИШЉЕНОГ ДОГАЂАЈА од пре тридесет и шест хиљада година до данас?

Који је то тренутак кад је „представа“ почела да „напушта стварност“, да се одваја од истине и поприма само изглед истинитог догађаја, „уметничке стварности“?

Да се вратимо причи о страдању ловаца.

Истина је да су се три ловца вратила из лова и испричала и одиграла драму о погибији двојице младих саплеменика, блиских рођака. То је заиста било тако и по запису – цртежу на зиду пећине.

Међутим, да ли је могуће посумњати у њихову причу и игру, претпоставити – с великим огрешењем душе, да су њих тројица у нападу беса убила двојицу младих, својеглавих, непослушних рођака?

Ако је ова претпоставка неистинита и само наш грех, та представа је одиграна као „документарна драма“, с мучнином правдања ловаца који су преживели и у планини, покрај језера сахранили страдале младиће.

А ако је прича „измишљена“, ако је договорена на путу од језера – места убиства младих ловаца, па до пећинске родбине – „публике“, ако је то тад било могуће по осећањима части и морала наших предака, тај договор, импровизована усмена драма, био је почетак разилажења истините приче од оне која ће касније да се „измишља“ и пише „налик на стварна збивања“ – на драме и комедије људских живота.

И тог грешног дана, када су три ловца први пут одиграла нешто што није била истина, а само је личило на истину, појавио се привид – УМЕТНОСТИ.

Све је било уверљиво, узнемирујуће трагично, као да се стварно догодило.

До дана данашњег уметност има хиљаду истина и хиљаду лица. Може да буде сурова, страшнија и уверљивија од стварног догађаја, може да буде само налик на истину, може да се поиграва истином, да је измишља, да ствара илузију истине, да нас убеди да је

наш живот привид, како смо трен и трун бескрајног света, како је све око нас једна велика небеска представа у којој играмо комичне и трагичне улоге.

Уметност може све, има моћ коју не поседује ниједан други вид људског рада. И кад се нешто „револуционарно“ појави, установи се да је то Леонардо нацртао као скицу, играјући се, док се бавио озбиљнијим пословима.

Уметност често претходи науци, која је, понекад, злоупотребиле. Леонардо је нацртао авион, наука га направи, па из авиона бомбардује уметност.

Скоро све књиге из историје уметности почињу цртежом лова из неке пећине, од пре „тридесет и шест хиљада година“.

Како је то тачно „измерено“ остаће вечита тајна, као и сама прича да ли су двојица ловаца заиста страдала, или се те ноћи одиграла једна од првих „осмишљених и режираних представа“.

И шта се променило од тог давног дана, па до данашњег времена?

У суштини – ништа.

Живимо све више као праисторијски људи – немаштина нас враћа у масе демонстраната, налик на племенске чопоре, идемо у лов из кога доносимо забрањену ловину с мутним причама, играмо се истином као да грех никада нисмо срели, упознали и чули за њега, своје представе изводимо у осиромашеним позориштима као у пећинама, с расветом нешто бољом од ватре и са саплеменицима уплашеним од живота изван њихових бетонских склоништа.

Криза живота. Велика криза малог живота.

А „криза уметности“ никад није ни постојала, јер је наш живот, наше постојање, једина права уметност. И да нико никад није ништа написао, насликао, саградио, људски ход по овом свету био би најлепша, највећа, најузвишенија уметност.

УЧЕЊЕ МОНОЛОГА, ДИЈАЛОГА И РАЗГОВОРА

По кућама и двориштима мога детињства и ране младости седели су озбиљни људи и причали озбиљне приче о животу: о невољама, несрећама, мукама, патњама, честим болестима и ретким срећним данима, о хроничној беспарици и боловима у свим деловима тела, о повредама задобијеним током минулог рата, рањавањима у херојским јуришима; сви су били у „ослободилачким одредима“ и сви су се борили против „страних и домаћих непријатеља“... И само би понеко – као отац мог друга, једне ноћи нестао, одведен „негде“ да се никада више не врати.

„Старији људи“ – које сам с пажњом слушао и гледао – важне речи би подвлачили посебним покретом руке или главе, били су мајстори причања прича налик на најузбудљивије исповести чувених јунака великих књига.

Монолози би трајали по пола сата, све до паљења увијане цигарете или прочишћавања грла „мученицом“, кад би неко од присутних успео да уздахне и потврди исповест, нејасним:

– Па да... шта ћеш... тако ти је то...

Најузбудљивије приче причале су се ноћу, током дугих зимских вечери, када би снег завејао ионако мали, једва видљиви град.

Ми, деца, нисмо смели да слушамо шта то они, одрасли, причају, па смо се играли по ћошковима соба, правећи се да их не видимо и не чујемо.

Колико сам занимљивих књига у детињству прочитао, толико сам се прича наслушао и невероватних људи нагледао.

Један рођак, из оближњег села, долазио је сваког петка у град на неко суђење или неки преглед, кад је већ донео робу на пијацу. Свраћао је код нас на кафу и „чашицу разговора“. Када би дошао из болнице, показивао је према сунцу снимке плућа, главе, ногу, кичме... Све је снимао и о сваком снимку дуго приповедао како је дошло до те и те болести, повреде, прелома, пада, ударца...

Нешто је било од пре рата, нешто је „зарадио“ током рата, кад су га бомбе погађале право у главу и груди, а остале повреде последица су тешких радова на обнови порушене земље.

Годинама је покушавао да нас убеди како је одавно заслужио инвалидску пензију, ону коју су добили „неки тамо“ без дана борбе и са измишљеним рањавањима... Кад би долазио код нас, ћопао би, а кад би одлазио, после приче и неколико чашица, ходао би боље од већине која га је слушала.

Памтио сам све те људе и њихове приче као тестментарне исповести генерације оболеле од страшног рата и мира који је донео неке нове обичаје.

МАРАТОНЦИ ТРЧЕ ПОЧАСНИ КРУГ

Десни профил Београда

ЛИЦА:

МАКСИМИЛИЈАН ТОПАЛОВИЋ, 150 година. Син великог Пантелије. Одузет у обе ноге, не може да говори и готово сасвим глув.

АКСЕНТИЈЕ ТОПАЛОВИЋ, 102 године. Син непомичног Максимилијана. Одузете обе ноге и слаби живци. У души веома добар.

МИЛУТИН ТОПАЛОВИЋ, 79 година. Син Аксентија. Човек који води главну реч у породици. Душа – добра.

ЛАКИ ТОПАЛОВИЋ, 44 године. Милутинов син. Највише ради у целој породици. У души такође...

МИРКО ТОПАЛОВИЋ, 24 године. Син марљивог Лакија. Породични проблем. И он...

КРИСТИНА, велика љубав најмлађег Топаловића. Добра у души, наравно.

ЂЕНКА ЂАВО, Мирков пријатељ. Гола бараба. Све би дао за себе. У души добар.

БИЛИ ПИТОН, кућни и пословни пријатељ породице Топаловић. Изузетно.

ОЉА, ради код породице Топаловић. Ђаволова девојка. Мило једно створење. У души добра.

Прегажен човек, **био добар**.

I ЧИН

I. У КУЋИ ИЛИ „ПОСЛЕДЊИ ПРЕГОВОР“

ВРЕМЕ: 23. 7. 1972. Око 17 часова.

МЕСТО: велика, њросћрана соба исћуњена разноликим намешћајем. Ту је креденац из 1846, ѡророћи свећњак две и ѡо јодине млаћи, класични „крисћални“ лусћер окићен ѡаучином, завесе ѡешке, црне, „краљевски“ сћо са чећири сћолице, доћрајали радио, минивокс ѡтелевизор, ѡолица са књићама...

ПРИСУТНИ: соба је још ѡразна. Само се завесе једва видљиво ѡмерају. Мир ѡросћорије нарушава брујање аућомобила у дворишћу. Након извесној времена и ѡај звук несћане.... Први у собу улази Лаки: висок, снажан човек. Обучен је сћорћски. Немарно је заћрнуо сако.

За њим се ѡјављује Мирко: мршав, сувоњав младић. У рукама држи два шћаја за ѡецање.

Лаки седа на ивицу сћола. Ђући... Посмаћра Мирка. Главом му да знак да и он седне. Младић се безвољно

сручи на сџолицу, ѓрекрсџи ноје и дуџо вади куџиџу са циџаретџама. Немо уџиџа да ли сме да заџали. Лаки одмахне руком као да каже: „Пуши, шџа ме бриџа!“ Мирко заџали. Дува дим у ѓравџу лусџера. Лаки ѓа ѓрезриво ѓледа; вади из сакоа ѓуму за жвакање. Омоџ нервозно зџужва и баџи ѓреко рамена. Жваће...

Посмаџра сина. Несиџурно ѓа уџиџа:

ЛАКИ: Нећеш?

МИРКО: Нећу.

ЛАКИ: Нећеш?

МИРКО: Не.

ЛАКИ (*консџаџује за себе*): Нећеш... Значи, нећеш...

МИРКО: Рекао сам ти...

ЛАКИ: Да, да, да... А шта сам могао друго и очекивати? Као да те не познајем... Као да ми ниси – син... Да ћеш се ти прихватити било каквог посла. Свашта! Глупости! Али, ето, увек ме превари то што сам ти отац... Опасно ме то вара... Опасно... Хајде, Мирко, да још једном лепо поразговарамо... Видиш у каквој се ситуацији налазимо. Посао је готово сасвим стао. Ускоро ћемо затворити радионицу. Ми морамо...

МИРКО: Знам, све знам.

ЛАКИ: Шта знаш, кумим те богом? Шта знаш?

МИРКО (*џовори иронично, брзо и равно*): Да су они стари. Да долазе све тежа времена. Да сам ја млад. Да ви очекујете од мене. Да ћу и ја имати сина. Да ћу се сутра и ја кућити...

ЛАКИ (*џресне шаком о сџо: ѓродере се и усџане*): Доста! Доста! Завежи! Барабо... Часна реч, треснућу

те по носу! Господин постаје заједљив и одмах одговара испод појаса! А шта је господин урадио да ми престанемо с тим идиотским причама? Шта? По цео дан нешто ради само да не би ништа радио. Са двадесет четири године он још није ништа започео. Али, зато се већ десет година спрема да напусти ову усрану кућу. Већ десет година се пакује. Ма немој!? Шио ми га Ђура...

МИРКО: Илити – тесно ми га скроји, нане.

ЛАКИ: Мирко! Мирко... последњи пут те опомињем да водиш рачуна с ким разговараш! Немој главом да се играш... Ја сам ти отац, барабо! Нисам ја она твоја упишуља! Запамти то, или, или, или ми се губи из куће у три...

(Прозорска крила се са ѿреском зајворише и ѿоново ојворише.)

МИРКО: Промаја ће полупати прозоре.

ЛАКИ: Нека лупа... Боли ме... *(Он ѿоново седне насјрам сина. Покушава да разговор насјави мирно, ојрезно.)* Ево, Мирко, часна реч, сад ћу ја тебе нешто да замолим: молим те, објасни ми зашто нећеш да радиш с нама? Зашто? Буди човек, мајку му, па ми отворено реци: зато и зато, због тога и тога... Па то није неки тежак посао. Пре би се рекло да је... Смешкаш се? А? Очекујеш коју ћу реч употребити за тај „посао“?

МИРКО: Ја ћутим...

ЛАКИ: Ђутиш? Аха, нисам знао. Ти ћутиш, значи... Ђути, ћути... Има прилика кад отвараш уста:

„Стари, дај ми који динар док не пођем на пут...“
И ја ти дам. И никад ти нисам пребацио да узимаш новац зарађен на „сумњив“ начин. Никад. Али сад ти могу рећи: амин, драги мој! Амин! Од данас нећеш више живети у овој кући.

МИРКО: Слушај, стари...

ЛАКИ: Ни речи више. Ујутру да си напустио кућу...
Доста сам ја тебе теглио на грбачи. Доста, часна реч... Било би доста и да си ми син још три пута...
А те штапове за пецање немој случајно још једном да унесеш у ову собу. Ово није твој бурдељ, ово је породични салон!

МИРКО: Добро...

(Полако устјаје и оглази до телевизора. Узима њрограм, њрелисшава ја, њриџиска дуіме.)

ЛАКИ (*џрилази џрозору и бесно разірће џешке завесе, салон обасја сной сунчеве свейлосіи*): Зашто Оља не доноси ту проклету кафу? Увек човек мора да је зове... Оља! Оља! Никад се неће научити реду. И њу ћу најурити...

МИРКО: Колико је сати? Пет... Зашто нема преноса кошарке? Пише да почиње у пет.

ЛАКИ: Ко луд сам без кошарке. Само ми она фали.

(Улази Лакијев оџац... Милуџин... Пошџаја се. Једна ноја му је укочена.)

МИЛУТИН (*џрилази џрозору*): Диван дан. Баш људски леп... Види како се дим слегао над градом. Није ни чудо што кроз Београд годишње протрче два странца: један са гас-маском и други полумртав. (*Гледа сина и унука.*) Шта је било? Опет сте се свађали? Је

ли, сине? (*Хваѿи Лакија за руку... грмуса ѿа.*) А шта сам ја рекао: нећу више да чујем свађу. (*Дере се.*) Нећу више да чујем галаму! Нећу! Нећу да живим међу животињама! Хоћу да се једном у ову кућу уведе мир! Хоћу да старост проведем као човек, а не... (*Загледа се кроз ѿрозор. Ослушкује цвркуѿи врабаца.*) Све ти се то избеобразило... Види шта раде врапци у пет и пет. Срамота... Значи, још се шеве врапци и врапцају шеве... Где је Оља с кафом? Где је кафа? Ољааа! Ољааа!

ЛАКИ: Тата... Тата!

МИЛУТИН: Шта је, шта се дереш?

ЛАКИ: Мирко није прихватио посао. Разговарали смо. Каже да је то сумњива работа.

МИЛУТИН (*сега и ѿлега ѿтелевизију*): Па и јесте... Је ли, шта је ово на телевизији?

МИРКО: Директан пренос државног удара.

МИЛУТИН: Хвала, добро је да си ми рекао. А ја мислио да то неко цепа твоју Кристину! Ха, ха, ха...

МИРКО (*осврне се ѿреѿећи*): Деда... немој да се играш.

МИЛУТИН: Шта је, декино? Нешто си љут? Па немој са мном да се качиш. Знаш да те зезнем како волиш. Ја одмах узвратим кратко али јебитачно... Него, Лаки, шта је ово, стварно?

ЛАКИ: Причају о дуговима федерације. Кажу да смо у гадном сосу. То ће се одразити и на наше послове. Има да бацимо кашику.

МИЛУТИН: А код других људи телевизија преноси песме, шале, игре. Само код нас увек неко нешто говори.

(Лаки сега до оца, ѿледа ттелевизију и у ѿверењу му ѿвори.)

ЛАКИ: Избацио сам Мирка из куће.

МИЛУТИН: Опет? Немој тако често.

ЛАКИ: Сад је то најозбиљније. Нема више зезања.

МИЛУТИН: Ево и за мене нешто... Људи, што је лепо видети високе момке и девојке кад се у коло ухвате, па кад заплету, полете, заврте, ситно везу, поскакују, траву не газе, богу пркосе... Мирко, појачај тон, не питам шта кошта!

(Мирко ѿјача ттон: затрешити врискаво народно коло. Милутиин ѿдиже шити.)

МИЛУТИН: Боме играју, свака част! Волим више коло чути, нег' леба јести. Види девојке: све се тресе кад цупкају... А! Тако, тако... Види ону до коловође...

ЛАКИ: Тата, пропаде нам фирма а ти гледаш ово...

МИЛУТИН: Какве груди има? Ц, ц, ц... Ал' су сисате ове данашње девојке, свака им част... Шта ради овај камерман? Будало, зум на груди! Слепац, швенкује по опанцима и шајкачама. Сигурно неки националиста или шовиниста... Мирко, натерај Кристину да пусти косу, груди је већ пустила. Видо сам је кад се туширала у дворишту. Фина четворка. Ха, ха, ха... Баш сам несташан и неваљао у позним годинама... Оп-цуп! Оп-цуп! Ситно, ситно...

МИРКО: Деда, хтео бих нешто да те замолим...

МИЛУТИН: Нестало ти дуката? 'Оћеш пара?

МИРКО: Да. Морам да уплатим још нешто за опрему. Купио сам шатор, ранце, специјална одела, мапе...

А и Кристини треба. Све ћу ти вратити. Ако хоћеш, оставићу ти пуномоћ да подижеш моје хонораре са жиросачуна. Писаћу велике репортаже за неколико листова, биће пара, кунем ти се. Вратићу ти све до динара.

МИЛУТИН: Чујем да ћеш пешице прокрстарити целу Африку и пола Азије!

ЛАКИ: 'Оће, прокрстариће, да не кажем шта. Није способан да оде ни до Панчева. Мисли да је Азија иза ћошка...

МИРКО: Од тебе нисам ништа тражио. Немој да се мешаш... Деда, хоћеш ли ми позајмити?

МИЛУТИН: Наравно да нећу.

МИРКО: Нећеш?

ЛАКИ: Тако, тата. Тако.

МИЛУТИН: Немам... А и да имам, не бих ти дао ни цркнути динар. Ништа! (*Шиишаво звиждуће.*)

ЛАКИ (*задовољно*): Браво, тата! (*И он звиждуће.*)

МИЛУТИН (*наслони ѿлаву на шииай*): Није ништа – браво. Једноставно, не дам њему како што не бих дао ни теби. Оно мало цркавице што имам чувам за црне дане... (*Зайљеска и ѿодијне шииай.*) Ала пева ова жена! Свака јој част. Само, кад би запевала ону моју: „Кад сам био млађан ловац ја, једна ме је мома волела, а та мома беше лепа Јелена...“

ЛАКИ: Не иде тако. Појма немаш.

МИЛУТИН: Ти знаш како иде! Ти ћеш мене да учиш, слепче један! Кад сам ја певао, твоја мајка је била невина. Сећа се стара „Скадарлија“ мога гласа. Кад је туча у кафани као што је ред, око два ујутру, кад лете

флаше, чаше, сифони и столице, онда мени приђе газда Светозар и замоли ме: „Брате Милутине, запевај, смири народ.“ И ја пустим глас кроз песму: „Крадем ти се у вечери код пенџери...“ Намах све стане. Рањени устају и часте: „Шта пије кафана?“ И сад си ти нашао да ми причаш како се пева. Боље би било да се у’ватиш под руку с овом твојом шептрљом од сина, да заједно базате по свету, кад нисте за поштен и озбиљан посао... Он ће да пише из белог света, а није савладао ни пола азбуке. Као ни ти.

ЛАКИ: Тата, молим те...

МИЛУТИН: Ућути! Зашто кријеш да ти је писао Били Питон? Шта хоће та вуцибатина?

ЛАКИ: Тражи 50 одсто. Хоће фифти-фифти.

МИЛУТИН: Олош са Чубуре! Добиће 50 одсто и још мој приде... Мирко, угаси телевизор. Опет су почели да причају. Како им не досади?

МИРКО: Угаси сам. Нисам ти ја даљински управљач.

(Младић се бесно окрене и најусџи салон. На враџима се мимоиђе са Аксенијем – Милуџиновим оцем. Аксеније се ослања на два шџаја. док кора-ча, чује се шкријање џроџезе. Живчани сџарац одмах џрилази џрозору и уз џресак ја заџвара. Навлачи завесе и џледа џрисуџне исџод ока.)

АКСЕНТИЈЕ: Значи, тако... Опет неко мени иза леђа? А?

МИЛУТИН: Тата, извини, само да се нешто договорим с Лакијем. Имамо важан посао! Лаки, шта си хтео да ме питаш?

ЛАКИ: Је л’ оно у реду?